

Motiv

Poprvý je člověk vždycky nervózní

DIFA JAMU 2006

Pedagog: doc. A. Goldflam

*„Kdo příliš pátrá a příliš mluví,
krutému trestu neujde.“*

Jean Cocteau, Ein Zwei Drei

OSOBY:

ASCIANO, starší muž, ale velmi zachovalý, s černými slepeckými brýlemi na nose

ORMINO, jeho druh, středního věku

oba velmi dobře oblečení v padnoucí obleky

KRISTINA, pětadvacetiletá slečna

KAREL, její dobře situovaný přítel

Lavička na zastávce autobusů, brněnských rozjezdů. Vlevo jízdní řád. V pozadí čtyřproudá dálnice, sídliště. Je noc.

Přichází Asciano a Ormino.

ASCIANO: Podívej se, v kolik to jede.

ORMINO: Ve čtrnáct.

ASCIANO: Určitě to jede ve čtyřicet čtyři.

ORMINO: Jede to ve čtrnáct.

ASCIANO: Ale ve čtyřicet čtyři taky.

Ormino se jde převědčit.

ORMINO: Pořád musíš mít navrch.

ASCIANO: Voní tu sídliště. Beton, kterež puká v žáru nočních hvězd.

ORMINO: Žádný hvězdy vidět nejsou.

ASCIANO: Ale sou.

ORMINO: Nejsou, kouknu se a – nevidím. Ani jediná.

ASCIANO: Ale jo, sou tam.

ORMINO: Sou přesvícený pouličníma světlima!

ASCIANO: Jo, jo -

ORMINO: Musím to vědět, ne? (kouká do nebe) Není tam ani jedna.

ASCIANO: Jo, jo -

ORMINO: (dopáleně) Pořád si mě dobíráš.

Asciano vytáhne čokoládu, rozlomí ji a kus nabídne Orminovi. Ledy jsou prolomeny.

ASCIANO: Sídlíště sou v noci pěkný. Mám rád městský noci.

ORMINO: Sou strašně temný.

ASCIANO: Sou plný světla. Temný sou na venkově.

ORMINO: Ale ve městě tě snadněji přepadne strach.

ASCIANO:-Všiml sis někdy, kolik lidí touhle dobou ještě nespí?

ORMINO: Ještě není tak pozdě.

ASCIANO: Není?

ORMINO: Ne – (koukne na hodinky) Sou dvě -

ASCIANO: To je pozdě.

ORMINO: Myslel sem, že je míň.

ASCIANO: Poslouchej.

Oba poslouchají.

ASCIANO: Cos slyšel?

ORMINO: Hluk z dálnice, někde za náma. Taky šumění z dopravního tunelu támhle. Ale jinak nic.

Možná nějaký vrzání oken, jak někdo nemůže spát, ale to je asi tak všechno.

ASCIANO: To není málo.

ORMINO: A cos slyšel ty?

ASCIANO: To stejný.

ORMINO: A co z toho plyne?

ASCIANO: Člověk musí noční město milovat.

ORMINO: Hm, to asi jo.

Pauza. Ormino si sedne a poslouchá, Asciano stojí. Asciano podupává, nakonec Ormino pochopí a slepého druha posadí vedle sebe.

ASCIANO: Ukaž tu fotku.

Ormino vytáhne fotku. Prohlíží si ji.

ORMINO: Má pěkný voči. To se mi nelíbí. Nerad pracuju s hezkýma lidma.

ASCIANO: Mně je jedno, jaký kdo má oči. Ale k tomu jde se dopracovat.

ORMINO: Určitě má přítelkyni. Jak myslíš, že vypadá?

ASCIANO: Nikdy jsem ji neviděl.

ORMINO: Já taky ne. Ale musí bejt dobrá. Myslím, že takovej luxusní typ. Něco jako Agáta Hanychová.

ASCIANO: Puč mi tu fotku.

ORMINO: Myslíš, že ju podvádí?

Asciano si fotku prohlíží.

ASCIANO: Nevim.

ORMINO: Hezčí lidi se podváděj víc. (vytahuje bloček a z něj jeden malý papír, bloček opět pečlivě schovává a čte z papíru) Věděls, že muži, kteří chodí s hubenýma holkama, je alespoň jednou za život podvedli v šedesáti čtyřech procentech případů, zatímco ti, co mají silnější partnerky, jen ve dvaceti procentech?

ASCIANO: Nemyslím, že by byl ten typ, kterej zahejbá. Podle mě je věrnej, nosí domů večer z práce nakoupený rohlíky, taletní papír a mejdlo.

ORMINO: (čte dál) Sedm z deseti manželů hubenejch žen uvedlo, že jejich partnerky sou příliš zaujatý samy sebou, než aby byly schopný si užívat sexu. (zamyslí se) Beckham taky podvedl Victorii ve chvíli, kdy zhubla.

ASCIANO: Třeba je teplej.

ORMINO: (schovává papírek) To je dost dobře možný. V současný době se odhaduje, že je v naší společnosti 8% lidí, kteří se hlásí k homosexualitě.

ASCIANO: Tak vidíš. - Kdes vzal to o tý nevěře?

ORMINO: Psali to v The Daily Telegraph.

ASCIANO: Daily Telegraph je bulvár. Mnohem raději mám The Guardian.

ORMINO: Mám rád The Daily Telegraph. Je tam fůra věcí o životě. V Guardianu je samá politika.

ASCIANO: Ale je to pitomý.

ORMINO: Zajímá mě, jak lidi žijou.

Pauza.

Ormino si vytáhne papírek, chvíli si v něm čte a potom ho zase schová. Chvíli je ticho.

ORMINO: A patnáct procent Čechů je schopnejch podvádět svý partnerky, i když je milujou.

ASCIANO: (vrací mu fotku) Tenhle není nevěrnej a nikdy nebyl-

ORMINO: Mohl bys mi ho nechat.

ASCIANO: Na to nemáš dost zkušeností.

ORMINO: Mám lepší oči, než ty!

ASCIANO: Čistá práce závisí i na jinejch smyslech, než je zrak.

ORMINO: Slyším taky dobře!

ASCIANO: A co hmat?

ORMINO: Co – Hmat –

ASCIANO: Věděls, že podle Aristotela je hmat nejdůležitější ze smyslů? Dává živejm bytostem duši a možnost růstu. Zvíře, který nemá hmat, zahyne.

ORMINO: Hm, to je dobrý. - Kdo to byl Aristoteles?

ASCIANO: Filozof.

ORMINO: A umřel?

ASCIANO: Jo.

ORMINO: Kdy?

ASCIANO: Nevím. Dávno. Před naším letopočtem.

ORMINO: To už sou věci dávno jiný.

ASCIANO: Ale Aristoteles je pořád velký filozof!

ORMINO: Mě zajímá přítomnost. To, co se děje teď. To, co se stane teď. Nevím, proč bych furt měl přemejšlet nad tím, co bylo.

ASCIANO: To je zkušenost.

ORMINO: Nemusíš mi furt připomínat, že seš starší. Taky bych tě tu moh nechat. Moh bych se vypařit jak pára nad hrncem a ty bys ani nemrknul.

ASCIANO: Tak to zkus.

ORMINO: Myslíš si, že mě znáš dobře, co? Myslíš si, že seš jako můj fotr!

ASCIANO: Nepotřebuju tě.

ORMINO: Seš starej. Kdybych s tebou nechodil, nikdy bys nic neudělal. Co bylo, to bylo. Už nejseš mladík, sám nejsi nic!

Asciano mlčí, usmívá se.

ORMINO: (vstane) Tak já jdu.

ASCIANO: Nemusíš mi říkat, že jdeš. Prostě jdi!

ORMINO: Jdu.

ASCIANO: Běž.

Ormino odchází, obejde lavičku a sedne si na kraj. Sedí a mlčí.

Hraje hudba.

Náhle skřípot brzd. Vběhne Kristina.

KRISTINA: Kreténe posranej! Upaluj do hajzlu!

Z druhé strany Karel.

KAREL: Kristino, co šlíš? Počkej, nastup si!

KRISTINA: Ne, pojedu rozjezdem. Mazej.

KAREL: (naštve se) Tak jo. Ale ne že zas budeš brečet. Vím, že budeš brečet! Vždycky brečíš -

Kristina zadupe.

KAREL: (na odchodu. Zastaví se, mluví k oběma) Vy jste muzikanti?

Oba mlčí.

KAREL: Máte trubky nebo co – Tak zahrajte, ať tu netrčíme jak péra. (hodí Ascianovi a Orminovi stokorunu) Nenechte se přemlouvát -

Oba mlčí.

KAREL: Čuráci., ani nezaahrajete -

Karel odejde. Kristina se opravuje, je pocuchaná, poněkud podnapilá.

ORMINO: To byl váš manžel?

KRISTINA: Co je vám do toho -

ORMINO: Promiňte, jen mě to zajmalo.

KRISTINA: Já se taky neptám, kdo ste.

ASCIANO: Jsme hudebníci. - Máme nástroje (zvedne trubku, aby ji ukázal)

KRISTINA: Vážně? Tak proč je tu takový ticho?

ASCIANO: Máme po pracovní době.

KRISTINA: Dostali ste kilo. Jestli nezhrajete, měli byste ho vrátit.

ASCIANO: To je fakt.

KRISTINA: To je.

ASCIANO: (k Orminovi) Zahraj.

Ormino zvedne trubku k ústům.

ORMINO: Ale co?

ASCIANO: Co chceš?

Ormino zahraje pár neladných tónů.

KRISTINA: Tsss -

ASCIANO: (zvedne trumpetu) Připraven?

Ormino kývne. Oba společně vystřihnou krátkou jazzovou skladbu, která se svojí hravostí odráží od nočních panelových stěn sídliště. Když skončí, rezonuje ve vzduchu poslední tón.

KRISTINA: Okej, dostali ste mě.

ASCIANO: Líbilo se vám to?

KRISTINA: Já na tuhle hudbu teda moc nejsem, ale -

ASCIANO: V hudbě je pravda.

KRISTINA: Jaká pravda?

ASCIANO: Tak, o všem. V hudbě je pravda o našem životě. O všech životech.

KRISTINA: To sem nevěděla -

ASCIANO: Poslouchejte – (zahraje tři tóny)

KRISTINA: A?

ASCIANO: Friedrich Nietzsche řekl, že v hudbě je obsažen tragický mýtus lidské existence. Člověk, který neumí poslouchat hudbu, se nikdy nedozví nic o podstatě našeho bytí.

KRISTINA: Jo – Já mám hudbu ráda. A ten Nietzsche, to je nějaký dýdžej?

ORMINO: (opraví ji) Skladatel.

ASCIANO: Ne. Filozof.

KRISTINA: Ajo -

ASCIANO: Posledních pár let svého života strávil jako šílenec. Docela se zbláznil.

KRISTINA: To není moc dobrá vyhlídka. To měl z té pravdy?

ASCIANO: Říká se, že kdo hledá, najde -

ORMINO: Člověk nemůže zešít jen tak přece.

ASCIANO: Možná, že nesnesl pohled do tváře skutečnosti. Podstatě lidský existence.

KRISTINA: Já nevím, filozofům moc nerozumím. Já znám jenom „proletáři všech zemí, spojte se“ a „pravda a láska vítězí“. Ale nevím, kdo to řekl, myslím, že jeden z nich byl Václav Havel. Máme to i v hymně, ne?

ASCIANO: V hymně žádný proletáře nemáme.

KRISTINA: Škoda.

Ticho.

ORMINO: Vy se menujete Kristina?

KRISTINA: Jak to víte?

ORMINO: Slyšel sem, jak vám říkal váš manžel.

KRISTINA: To není můj manžel, to je Karel!

ORMINO: Pardon, tak Karel. Ale máte snubní prstýnek -

KRISTINA: Mám prstýnků plnou ruku! To nic neznamená!

ORMINO: Já nikdy nevím, kterej to je, omlouvám se.

Pauza.

ORMINO: Moh bych se vás na něco zeptat?

KRISTINA: Už se ptáte.

ORMINO: Kolik vážíte?

KRISTINA: No dovolte -

ORMINO: Dělán takovej průzkum – (vytahuje bloček a tužku) Řekl bych kolem šedesátky.

KRISTINA: Tss -

ORMINO: A vejška?

ASCIANO: Stopětašedesát.

KRISTINA: (k Ascianovi) Vy ste dobrej! Máte dobrej odhad -

ORMINO: Byla ste svému příteli někdy nevěrná?

KRISTINA: To si děláte srandu, ne?

ORMINO: Odpovídejte, prosím, podle pravdy -

KRISTINA: A vy? Byl ste svý přítelkyni někdy nevěrnej?

ORMINO: Neměla byste se za co stydět. Je dokázaný, že většina nevěry je ve spokojených párech. Nejvěrnější sou ti partneři, kteří sou spolu nešťastní.

KRISTINA: Karel je v Sao Paulu.

ORMINO: Já myslel, že byl tady teď -

KRISTINA: Jel na letiště. Dneska sme spolu trávili večer. Vrací se vždycky na tejden, jednou za tři měsíce.

ORMINO: A je vám nevěrný?

KRISTINA: Nevím! A ani nechci vědět.

ORMINO: Vás neláká poznání?

ASCIANO: Před poznáním je potřebný mít respekt. Pokoru.

KRISTINA: Miluju Karla. A on mě taky. Víím, že je to ten pravej. Chtěla bych s ním někdy mít děti. Máte děti?

ORMINO: Ne.

KRISTINA: A vy?

ASCIANO: Při našem povolání je to trošku složitější, mít rodinu.

KRISTINA: Chápu, umělci maj jinou morálku.

ASCIANO: Dejme tomu.

KRISTINA: (zouvá si lodičky a spravuje si punčochy) Znáte Sao Paolo?

ORMINO: To je u moře, ne?

ASCIANO: V Jižní Americe.

KRISTINA: Nevím, celá Jižní Amerika je u moře. - Pavel tam dělá vedoucího produkce zahraničního pracoviště jedny televize. Vykládal, že místní maj takovou specialitku: grilujou morčata a moc si na nich pochutnávají. Mají je speciálně vykrmený, takže sou tlustý spíš jako králíci. Když si je pečou, tak jak se otáčej na tom grilu, roztahujou a zase sklapujou nožičky, jako by chtěli vzlítnout. Ale lítejte s železným drátem v zadku, že -

ASCIANO: To je morbidní.

ORMINO: (schovává bloček) A ochutnal váš manžel Karel nějaký to morče?

KRISTINA: Prej je dělají s jasmínovou rýží a nakládaj ve feferonkách.

Ticho.

ASCIANO: Fuj.

Ticho.

ASCIANO: Zkontrolujem nástroje.

Ormino i Asciano vytáhnou pistole, natáhnou je a položí do klína. Kristina se lekne.

KRISTINA: Na co to máte?

ASCIANO: Pracovní pomůcky.

ORMINO: Ale já moc nestřílím. Jen jistím jeho. Střílí hlavně on.

KRISTINA: Vy ste flojdi?

ASCIANO: Spíš soukromníci.

KRISTINA: Soukromý očka?

ASCIANO: To ne, my nic nevyšetřujem. My jenom vykonáváme.

ORMINO: Ale nebojte se, každou zakázku důkladně prověřujem.

KRISTINA: Vy – Už ste někoho zabili?

ORMINO: Ne, nikdy.

ASCIANO: Technicky vzato, my popravujem.

Kristina vstane.

KRISTINA: To je odporný!

ASCIANO: A co děláte vy?

KRISTINA: Prodavačku v káefcéčku.

ASCIANO: Vám projde každě den rukama mnohem víc mrtvol, než nám.

KRISTINA: Nájemní vrazi! A ještě ke všemu ekologičtí aktivisti! Že já kráva sem chtěla jet tím rozjezdem! Proč vůbec čekáte na rozjezd? Proč sedíte tady a ne někde v bytě nebo v autě. Myslela sem, že se popravuje jen v bytech a autech.

ORMINO: On bohužel auto nemá a nebydlí sám.

KRISTINA: Nemá auto? Myslela sem, že se popravujou jenom bohatí papaláši!

ASCIANO: Kdepak, i docela normální lidi.

ORMINO: I ti nejobyčejnější.

Kristina chvíli váhá.

KRISTINA: Co udělal?

ORMINO: To nevím.

KRISTINA: Vy ste se nikdy nezajmal, proč ho máte popravit?

ASCIANO: Od toho sou tady jiní. My jim věříme. Oni zhodnotěj situaci a my to provedem. Každě

má svoji funkci. Tak je to všude.

KRISTINA: Vy věříte těm, kdo vám platí?

Ormino pokrčí rameny.

KRISTINA: Jak se menujete?

ORMINO: Ormino a on je Asciano.

KRISTINA: Vy nejste odcud, že, máte takový italský ména -

ORMINO: Španělský -

KRISTINA: Vy ste ze Španělska?

ASCIANO: Ne.

KRISTINA: Tak proč máte španělský ména?

ORMINO: Nevim.

KRISTINA: A znamenají něco?

ASCIANO: Jasně. Asciano je chrpa a Ormino šalvěj.

KRISTINA: Vy se menujete po kytkách? Tak to je divný.

ASCIANO: Kristina není o moc lepší. Víte, co znamená Kristina?

KRISTINA: Četla sem vnějakým horoskopu, že to znamená „krásná“ a že je to z italštiny.

ASCIANO: Je to z řečtiny a znamená to křesťanka.

KRISTINA: Kecáte.

ASCIANO: Ne. - Tak co je lepší: kytka, nebo náboženská fanatička?

KRISTINA: Jo. Ale já vím, proč se tak menuju. To méno mi dala maminka po babičce. Ale vy nevíte, po kom máte svý ména. Nevíte nic.

ORMINO: Nikdy sem se o svý méno nezajmal.

KRISTINA: Ale měl byste. Spíš než o to, kolik vážej holky.

ORMINO: Mě zajímá život.

KRISTINA: Můj život? A co váš?

ORMINO: Mě zajímá život a proto dělám práci, kterou dělám. Nejlíp poznám lidi. Obrovský množství různějch lidí. A to mě baví.

KRISTINA: Jak chcete poznávat lidi, když ani nevíte, co udělali? Dete někoho sejmout a nevíte, co je zač?

ORMINO: Můžem si to domejšlet.

KRISTINA: To můžete. Ale nikdy nevíte, co je pravda.

ASCIANO: Proto o tom nepřemejšlíme. Kdybychom si připustili, že nevíme, co je pravda, museli bychom zešílet.

KRISTINA: Jako ten magor, co říkal to o tý hudbě?

ASCIANO: Jo, jako Nietzsche.

KRISTINA: Ale já chci vědět, co je pravda. Chci vědět, kdo vy dva ste. Kdyby mi Karel přesně neříkal, co je to Sao Paolo a co v něm dělá, už sem se s ním dávno rozešla. Člověk přece nedokáže

žít bez toho, aby věděl, co se kolem něj děje, ne?

ORMINO: Život je hodně zvláštní a zajímavý. (vytahuje jeden z papírků, chvíli se v nich přehrabuje) Třeba je zvláštní, co lidi dokážou ocenit. Dokonce i smrt. Wendy Northcuttová začala pořádat soutěž o nejoriginálnější smrt. Počítaj se jen ověřené případy a ne sebevraždy. V roce 1994 například vyhrál jeden, co na něj spadl nápojovej automat.

KRISTINA: Ale tohle není život!

ORMINO: Že ne? Jednomu muži v noci zazvonil telefon. Když šahal na poličku, vzal omylem revolver namísto sluchátka a vystřelil si mozek z hlavy. A další – (listuje papírky) Jeden terorista -

KRISTINA: Život je vědět, kdo sou můj rodiče, vědět, co dělám, vědět, jestli to můžu dělat, tohle všechno! Ne příběhy o padajících automatech!

ORMINO: (rudne) Ale ten terorista poslal dopisní bombu a protože se adresát odstěhoval, vrátila se mu zpět! (šermuje papíry)

KRISTINA: Jste šílenci!

Kristina poodejde od obou mužů a zapálí si cigaretu. Kouří, je ticho.

KRISTINA: Raději ještě něco zahrajte.

ASCIANO: (vstane) Nechcete si to zkusit?

KRISTINA: Neumím hrát na trumpetu.

ASCIANO: Ale no tak, zkuste to -

KRISTINA: Ne, ne, raděj něco ukažte vy -

ASCIANO: Nesnažte se nás ignorovat.

KRISTINA: Čekám na rozjezd. Nic víc, jasný?

ORMINO: Víte o nás to stejný, co my sami.

KRISTINA: To se nemáte moc čím chlubit.

ASCIANO: Víte o nás věci, který jiní neví.

KRISTINA: Seš snad slepej? Vypadám na to, že bych se nechala balit na takový pindy?

Ormino zamává Ascianovi před očima, aby ukázal, že je slepý.

ASCIANO: Někdy je lepší být slepej. Nelákaj vás pak věci, kterým nerozumíte. - Přečti jí to.

ORMINO: Co.

ASCIANO: Přečti jí věc k zamyšlení.

ORMINO: Jo. Jasně. Máme tady takovou věc k zamyšlení. (hledá v papírech)

Kristina si je zkoumavě prohlíží.

KRISTINA: Vy mně nevykládejte, že ste nájemní vrazi. Vypadáte spíš jako potroublí herci. Nebo jako takoví ti šášové z dětskejch pořádu. Z Kostiček. Znáte Kostičky, ne?

ASCIANO: Čti -

ORMINO: Věděla ste, že každej rok spáchá v Evropě sebevraždu více lidí, než kolik jich zemře při autonehodě nebo vraždou? Podle odborníků bude v roce 2020 sebevražda hlavní příčina úmrtí ve vyspělejch zemích.

ASCIANO: Zajímavý, ne?

KRISTINA: Myslím, že sebevražda je pro slabý lidi.

ORMINO: Až 25% populace má psychický problémy, který by mohly k sebezabití vést. Psychologové navíc dokázali, že sebepoškozování vyvolává v lidech euforii, i když nemusí nutně vést k smrti. Lidi, co ničeji sami sebe, prožívají stavy uvolnění.

KRISTINA: Nechci to slyšet -

ASCIANO: Máte dvě možnosti. Buď to budete poslouchat, nebo -

KRISTINA: Nebo?

ASCIANO: Nebo to s náma zkusíte. Se vším všudy.

ORMINO: Máte volbu. To je svoboda. Nikdo vás do ničeho nenutí.

ASCIANO: Dobře víte, že už ve chvíli, kdy ste nás tady potkala, když ste náhodou vylítla z toho auta, ste byla k týhle volbě odsouzená.

ORMINO: No jo, tak to je.

KRISTINA: Copak sem blázen? Už mi z toho jebe. Sem úplnej magor. Prostě nastoupím do rozjezdu, pojedu domů a vyspím se.

ORMINO: Mám číst dál? -

KRISTINA: Ne – Prosím – Ne –

ASCIANO: Dej jí nástroj.

Ormino podá trubku Kristině, ta nejdřív váhá, pak si ji nakonec vezme. Kouká na ni, neví, co má dělat.

KRISTINA: Vidíte. Mohla jsem jet s Karlem. Nebo sem mohla vystoupit o zastávku dřív nebo dál. Nemuseli sme se dneska v noci vůbec potkat. Stačilo jenom tak málo –

ORMINO: Proto mám rád život. Je takovej bohatej. Plnej nečekaných věcí.

KRISTINA: (přiloží trubku k ústům) Takhle?

ORMINO: Foukněte, dujte. Pomožte si jazykem, jako kdybyste chtěla vyslovit písmenko d -

KRISTINA: (zatroubí jak slon) To nejde.

ORMINO: To de. To se dá lehce naučit, koukejte (předvede)

KRISTINA: Takhle? (zatroubí o něco lépe)

ORMINO: No jasně. (sebere Ascianovi trubku a hraje) Přidejte se -

Ormino hraje, Kristina se přidává, neuměle, po tónech. Jejich jazzová linka přerůstá do hudby, která ovládá celé jeviště, celou scénu.

Dohrají.

KRISTINA: Co kdybych utekla? Stříleli byste po mě?

ORMINO: Pravděpodobně ano.

ASCIANO: Já teda jo.

KRISTINA: A co kdybych zavolala mobilem policajty?

ASCIANO: Nikdo kromě vás nás neviděl.

Kristina si sedne mezi muže.

KRISTINA: Máte jeho fotku?

Ormino jí podá fotografii.

KRISTINA: Ještě jsem nikdy nikoho nezabila.

ORMINO: To nevadí. Ukážu vám jak na to.

KRISTINA: A dostanu jméno?

ASCIANO: Všechno má svůj čas. Věci se nesmí uspěchat.

KRISTINA: Má hezký oči. Je hezkej. To bude těžký. Hezcí lidi se zabíjej těžko.

ORMINO: Asi je jedno, jaký kdo má oči. Člověk by měl zkusit se k tomu dá dopracovat.

KRISTINA: Určitě má holku. Jak myslíš, že vypadá?

ORMINO: Nikdy jsem ji neviděl.

KRISTINA: Já taky ne. Ale musí být pěkná kost. (chce vrátit Orminovi fotografii, ale ještě se s ní v ruce zastaví před Ascianem) A vy si ho prohlídnout nechcete?

ASCIANO: Já s vámi nepůjdu.

ORMINO: Co chceš dělat?

ASCIANO: Asi se budu víc věnovat hudbě.

ORMINO: Pojd' s námi!

ASCIANO: Bojíš se, že to nezvládneš?

ORMINO: Přece nejsi žádný muzikant.

ASCIANO: Můžu si vzít zpátky svoji trubku? Chci teď hrát. Chci se co nejvíc ponořit do hudby...

Ted' už konečně budu moci -

KRISTINA: Mohl byste nám hrát k práci -

ASCIANO: Ne ne. Hudba se k vraždění nehodí. Slyšet hudbu a přitom muset někoho trestat, to je k zešílení. Nikdy jsme s Orminem nehráli, když jsme pracovali.

ORMINO: Zůstaneš tady?

ASCIANO: Ukážeš Kristině co a jak. Budeš dobrej fotr, vím to, poznal jsem to za tu dobu, co jsme spolu. Třeba si spolu potom ještě někdy zahrajeme. Pak si můžem pokecat o tragickým mýtu člověka. Nejdřív si to ale musím naposlouchat. A vím, čím začnu. Bachem. Budu se učit na Bachovi, budu zkoušet, jak jeho melodie chutnají mé trubce, budu transponovat jak divej, třeba něco pochopím. Ted' už to konečně půjde, když nebudu mít za nikoho zodpovědnost.

Ozývá se zvuk přijíždějícího rozjezdu.

ORMINO: Je čtyřicet čtyři. Ten ve čtrnáct nejel?!

ASCIANO: Říkal sem, že pojede čtyřicet čtyři.

KRISTINA: Jak ste to moh vědět?

ORMINO: Autobus je tady -

KRISTINA: Jsem docela nervózní -

ORMINO: Poprvý je člověk vždycky nervózní -

Tma.

Začíná znít jemná hudba. Autobus se rozjíždí, hučení větru kolem busu, oddechování kol. Salva výstřelů ze dvou zbraní, hudba hraje dál.

Náhle se pomalu rozsvěcuje světlo na jevišti. Vidíme slepého Asciana, jak drží trumpetu pevně v objetí a sám, bez pohnutí s hlavou zakloněnou, poslouchá.

A poslouchá -

Až upadne do žlutavé sídlištní noční tmy.

Hudba.

Konec.